

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 23.

Sjette Session.

36te Møde.

Fredagen den 16de Februar.

(Fortf.)

Ordføreren (fortsat): Den første Post under Postvæsenet indstilles at skulle bortfalde. Det er et Gageforslud af 250 Rd. til en Postembedsmand, som havde 1000 Rd. i Gage og 10 pCt. af, hvad Intraderne maatte overstige 2411 Rd. Spørgsmaalet er, om Regjeringen rigtig har anvendt Loven af 30te Juni 1850 § 5, som siger: at der ikke tør gives Forslud til Gager, der overstige 1000 Rd., eller med andre Ord, om Emolumenter skulle henregnes til Gagen. Dette er ikke antaget af Regjeringen, hvorimod Revisionen har bestridt det. Det forekommer Udvalget aldeles indlysende, at Regjeringen har fuldkommen Ret. Der tales i Lovens § 1 udtrykkelig om Gagers Udbetaling maanedsviis og forsludsviis, hvilket naturligtviis vilde være fuldkommen uanvendeligt paa Sportler, der falde successtot og leilighedsviis, og endnu mere paa saadanne Procenter, der efter afholdt Regnskab godtgøres af det Overflud, som først ved Arets Slutning kan erfares. Det er aabenbart i den samme Betydning, at Ordet „Gage“ bruges i § 5, hvormed der her er Tale, hvilket er saameget mere indlysende, som denne Paragraph fastsætter som Maximum for Forsludet et Qvartals Indtægter, hvilket naturligtviis ikke kunde vides, naar der var tænkt paa en bestemt Indtægt plus en ubestemt Størrelse. Udvalget indstiller derfor, at Thinget skal udtale sin Anerkendelse af, at Regjeringen har handlet rigtigt, ved at lade Udsættelsen bortfalde. Det samme gjælder derimod ingenlunde om den anden Post, hvor der er foreslaaet at

bruge det Udtryk, at den brugte Fremgangsmaade faaer at passere. Forholdet er, da det er af en vigtigere Natur, udførlig udviklet i den trykte Betænkning, hvortil jeg skal henholde mig og kun bringe i Erindring, at der paa Finantsloven er bevilget et bestemt Beløb til Overbestyrelsen, hvorimod de locale Bestyrelser forlods skulle dækkes af de locale Indtægter. Saalænge det slesvigiske Postvæsen Intet havde at gøre med Generalpostdirectionen her, men blev bestyret af et særligt Bureau i Flensborg, var det i sin Orden, at Udgifterne afholdtes af de der oppebaarne Indtægter. Det fortjener ikke blot Billigelse men Paaskønnelse, at Finantsministeren saa hurtigt, som Forholdene tillode det, inddrog det under Generalpostdirectionen her, og Intet er naturligere, end at Bestyrelsens Tilvært i Arbejde ogsaa maatte medføre forøgede Arbeidskræfter og forøgede Lønninger, og man skal ikke let kunne tænke sig noget Tilfælde, hvor en Overstridelse af den bevilgede Sum vilde have været saa let at retfærdiggjøre, som dette. Derimod troer jeg ikke, at det kan retfærdiggjøres, at Udgifterne saaledes ere blevne afholdte i Forening med andre, udenfor Finantsloven, og dette bliver dobbelt anstødeligt, naar man betænker, at der ikke blev oprettet noget nyt Secretariat for Slesvig, men at Forretningerne bleve fordeelte imellem de øvrige Secretariater og dernæst, at man har taget aldeles vilkaarlige Stykker af bestemte Gager, som bestemte Personer have oppebaaret og sagt: „dette er Lønnen for Arbejdet for Danmark“ og derfor opført det i Finantsloven, men at Resten skulde betragtes som Bederlag for det slesvigiske Arbejde og derfor skulde holdes udenfor Finantsloven. Naar man saaledes vilkaarlig efter et fuldkomment arbitrært Skøn tager bestemte Indtægter ud,